

Sygn. akt XVI GC 4074/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Klaudia Piekarczuk

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 1.450 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki M. B. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 4074/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 września 2015 r. M. B. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) wniosła o zasądzenie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1450,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zleciła pozwanemu wykonanie usługi naprawy szafy mroźniczej D. M. polegającej na wymianie sprężarki w dniu 20 marca 2015 r. Urządzenie działało wadliwie, co w dniu 22 czerwca 2016 r. zostało zgłoszone pozwanemu. Serwisant pozwanego wskazał, że przyczyną awarii jest niesprawną sprężarką. Pozwany odmówił naprawy bezpłatnej, jednocześnie oferując naprawę odpłatną. Pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. powódka wezwała pozwanego do nieodpłatnej naprawy urządzenia, jednak pozwany ponownie odmówił jej wykonania, wskazując nadto, iż przyczyną uszkodzenia sprężarki było niedotrzymanie zasad użytkowania urządzenia. Powódka pismem z dnia 20 lipca 2015 r. odstąpiła od umowy naprawy urządzenia żądając zwrotu równowartości kwoty zapłaconej za usługę tj. 1450,00 zł z uwagi na nie wykonanie naprawy w terminie 14 dni, jednocześnie wskazując na brak informacji pozwanego odnośnie użytkowania urządzenia bezpośrednio po dokonaniu naprawy, podnosząc, iż takie informacje zostały udzielone powodowi dopiero po wystąpieniu awarii. (pozew k. 2-6).

W dniu 20 października 2015 r. referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. XVI GNC 7649/15, w którym uwzględnił żądanie pozwu (nakaz, k. 20).

Pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. skutecznie złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany potwierdził wykonanie zlecenia naprawy szafy mroźniczej D. M.. Potwierdził

również, że powód ponownie zgłosił awarię urządzenia, zaś przybyły na miejsce serwisant pozwanego zdiagnozował brudny skraplacz i spaloną sprężarkę, co zostało potwierdzone przez powoda podpisem na zleceniu serwisowym. Wobec żądania powoda usunięcia wady w ramach gwarancji, pozwany poinformował, że uszkodzenie sprężarki wynika z nieprawidłowego użytkowania urządzenia tj. nie czyszczenia skraplacza odpowiadającego za jej prawidłowe funkcjonowanie. Nadto podniósł, że informował powoda o czyszczeniu skraplacza w momencie naprawy urządzenia. (sprzeciw k. 25-28).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2015 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wykonał naprawę regału mroźniczego za cenę 1 450,00 zł brutto. Naprawa dotyczyła wymiany sprężarki, filtra kapilara, wentylatora skraplacza. (**okoliczności bezsporne, nadto dowód:** zlecenie naprawy k. 32).

W dniu 22 czerwca 2015 r. ponownie zgłoszono zlecenie naprawy szafy mroźniczej, przybyły na miejsce serwisant pozwanego dokonał diagnozy stwierdzając uszkodzenia w postaci brudnego skraplacza i spalonej sprężarki. (**dowód:** zlecenie naprawy k. 33, zeznania świadków: M. O. k. 63-65, S. G. k. 111-111v).

Pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. M. B. zwróciła się do (...) sp. z o.o. zgłaszając, że naprawione w marcu (...) przestało działać, wskazując jednocześnie na ekspertyzę pracownika pozwanego, z której wynika, że przyczyną awarii jest niedziałająca sprężarka, której wymianę przeprowadził pozwany w marcu 2015 r. Powódka wezwała pozwanego do usunięcia wady w terminie 14 dni, czego jednak pozwana spółka nie uczyniła. (**bezsporne nadto dowód:** pismo powoda k. 8).

W odpowiedzi na pismo powódki z dnia 23 czerwca 2015 r. pozwany wskazał, że wykonana w marcu 2015 r. usługa wymiany sprężarki została wykonana w sposób prawidłowy, zaś ponowne jej uszkodzenie wynika jedynie z nieprawidłowego użytkowania szafy mroźniczej przez powoda, tj. nie czyszczenia skraplacza odpowiadającego za prawidłowe funkcjonowanie sprężarki, mimo prowadzenia działalności związanej ze sprzedażą produktów mącznych, która dodatkowo wpływa na zabrudzenia urządzeń. (**dowód:** pismo pozwanego k. 9).

Powódka pismem z dnia 20 lipca 2015 r. powiadomiła pozwanego, że nie udzielono jej informacji dotyczącej konserwacji naprawionego urządzenia, wskazując jednocześnie że dokonywano jego regularnego czyszczenia i konserwacji. Powódka zanegowała także, jakoby jedyną możliwą przyczyną uszkodzenia sprężarki było zanieczyszczenia skraplacza. W piśmie tym oświadczyła, że odstępuje od umowy z pozwanym i zażądała zwrotu kwoty 1450,00 zł stanowiącego wynagrodzenie za wykonaną naprawę. (**dowód:** pismo powódki k. 7)

W szafie mroźniczej uszkodzeniu uległa sprężarka, zaś przyczyną uszkodzenia było nieprawidłowe użytkowanie urządzenia. (**dowód:** zeznania świadków M. O. k. 63-65, S. G. k. 111-111v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane powyżej dowody z dokumentów prywatnych lub ich wizerunków. Dowody z dokumentów prywatnych jak każdy inny dowód podlegają ocenie na zasadach określonych w art. 233 § 1 k.p.c. W tym kontekście Sąd jest zobowiązany ocenić, na ile oświadczenia zawarte w tych dokumentach są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, zwłaszcza, gdy chodzi o jednostronne oświadczenia jednej ze stron postępowania. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich zgodności treści ich wizerunków z oryginałem. Natomiast żadna ze stron nie zarzucała, że przedłożony materiał dowodowy został przerobiony lub podrobiony i nie przedstawia autentycznych zdarzeń i oświadczeń. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych i wszystkich innych dowodów rozstrzyga sąd zgodnie ze wskazaną w art. 233 k.p.c. zasadą swobodnej oceny dowodów i w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sąd uznał przedłożone dokumenty prywatne, ich kopie (wizerunki) za wiarygodne.

Celem ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadków: M. O., D. G. i S. G..

Świadek D. G. przedstawił jak wyglądał proces pierwszej naprawy uszkodzonej sprężarki. Zeznania te znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Świadkowie M. O. i S. G. określili przebieg weryfikacji zgłoszonej reklamacji dotyczącej uprzedniej naprawy sprężarki oraz ustalonych przyczyn jej awarii. Zeznania świadków Sąd ocenił jako wiarygodne. Zeznania te były spójne i logiczne, a Sąd nie znalazł podstaw do odmowy przyznania im waloru wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej należało oddalić.

Powód żądanie zapłaty na jego rzecz kwoty 1450,00 zł wywodził z odpowiedzialności sprzedawcy względem kupującego za wady rzeczy sprzedanej (rękojmia za wady). W ocenie powoda sprzedany przez pozwanego towar miał wadę polegającą na tym, iż zamontowana w szafie mroźniczej sprężarka posiadała wadę będącą przyczyną jej późniejszego spalenia. W związku z tym, iż wada nie została usunięta i nie dokonano wymiany wadliwej sprężarki na nową powód jak wskazał korzystając z wynikającego z art. 560 k.c. uprawnienia odstąpił od zawartej umowy, w związku z czym pozwany zobowiązany jest do zwrotu uiszczonej przez powoda ceny.

Zgodnie z art. 560 § 1 k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

Odstąpienie od umowy, oparte na umowie, jak i na ustawie, jest jednoczesnym oświadczeniem o charakterze prawnokształtującym, a jego skutkiem jest upadek zobowiązania *ex tunc*, co oznacza, że ma moc wsteczną, powodując wygaśnięcie umowy oraz powrót do stanu istniejącego przed jej zawarciem.

W ocenie Sądu odstąpienie od umowy było skuteczne, albowiem do spełnienia tej przesłanki wymagane jest jedynie dotarcie oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co zostało w niniejszym postępowaniu potwierdzone, chociażby pismem pozwanego z dnia 27 lipca 2015r. Jeżeli zaś chodzi o zasadność odstąpienia od umowy, to ciężar dowodu w myśl art. 6 k.c. spoczywa na powodzie, którego obowiązkiem jest wykazanie, że rzecz posiadała wadę w chwili jej kupienia, i że wada tkwiła w samej rzeczy. Wobec twierdzeń pozwanego o nieprawidłowym użytkowaniu rzeczy, powód winien wykazać również, że nie nieprawidłowe użytkowanie było przyczyną awarii urządzenia, lecz wada tkwiąca w rzeczy. Same zaś gołosłowne twierdzenia powoda nie są wystarczające wobec zaprzeczania pozwanego istnienia wady rzeczy. Należy mieć bowiem na uwadze, że ciężar dowodu jest ściśle związany z zasadą kontradiktoryjności i inicjatywą w postępowaniu dowodowym. Pozwany kwestionował, aby rzecz miała wadę wskazaną przez powoda, a przyczyną nie działania szafy mroźniczej było uszkodzenie sprężarki, jednak z winy leżącej po stronie powódki, albowiem urządzenie było użytkowane w sposób nieprawidłowy- brak regularnej konserwacji skraplacza i jego zanieczyszczenie było przyczyną uszkodzenia sprężarki. Zgodnie zaś z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Natomiast z art. 6 k.c. wynika również reguła rozkładu ciężaru dowodu w znaczeniu materialnoprawnym. W tym sensie przepis ten wskazuje kogo obciążają skutki nieudowodnienia powoływanego faktu. Mając to na uwadze należy wskazać, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, na które powołuje się on domagając się zasądzenia od pozwanego oznaczonej kwoty. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika jednak, że w wymienionej sprężarce istniała w momencie jej sprzedaży i wydania wada fizyczna stanowiąca podstawę odpowiedzialności pozwanego.

Zgodnie z art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

W razie ujawnienia się wady przedmiotu sprzedanego, sprzedawca staje się odpowiedzialny wobec kupującego za istnienie wady. Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny, tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić, obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet – czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Ścisłej mówiąc, wystarczającą przesłanką faktyczną tego rodzaju odpowiedzialności, która powstaje już po wykonaniu świadczenia z umowy przez sprzedawcę, jest ustalenie, że wydana i odebrana przez kupującego rzecz wykazuje cechy kwalifikujące ją w danym stosunku prawnym jako rzecz wadliwą. W piśmiennictwie prawniczym wskazuje się (tak m.in. Z. Gawlik w: Komentarz do art. 556 Kc, Lex, 2010), że o wadzie można mówić wtedy, gdy stan rzeczy będzie powodował zmniejszone doznania estetyczne kupującego lub będzie posiadał niższe walory użytkowe. Decyduje zatem kryterium funkcjonalne, obejmujące przeznaczenie rzeczy i jej użyteczność, któremu należy przyznać znaczenie pierwszorzędne, a nie kryterium normatywno-techniczne (wyrok SN z dnia 11.03.2009 r., IV CNP 76/09). Warunkiem powstania odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady fizyczne sprzedanej rzeczy jest wada rzeczy zmniejszająca jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jak również wada polegająca na tym, że rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupujący albo też, jeśli rzecz została wydana kupującemu w stanie niepełnym. Treść art. 556 § 1 k.c. wskazuje zatem, że decydujące znaczenie ma kryterium funkcjonalne związane z przeznaczeniem rzeczy oraz jej użytecznością ze względu na cel oznaczony w umowie albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy oraz z właściwości, o których istnieniu zapewniał sprzedawca kupującego (wyrok SN z dnia 17.04.2013 r., I CSK 457/12). Przy tym odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy nie zależy od poniesienia przez kupującego szkody, ale od wykazania, że określona wada w ogóle istniała w momencie sprzedaży (wydania) rzeczy oraz spowodowała zmniejszenie wartości lub użyteczności rzeczy. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywa na kupującym (art. 6 k.c.)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało ustalić, czy wymieniona przez pozwanego rzecz posiadała wady. W niniejszej sprawie chodziło o wady fizyczne.

W ocenie Sądu powód nie tylko nie wykazał, że wada tkwiła w rzeczy sprzedanej, nie zaś w nieprawidłowym jej użytkowaniu, lecz nadto ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że właśnie nieprawidłowa eksploatacja urządzenia i brak konserwacji były przyczyną uszkodzenia sprężarki.

Na marginesie należy pamiętać, że nawet jeśli powołani w sprawie świadkowie są serwisantami i posiadają bogatą merytoryczną wiedzę, to nie posiadają wiadomości specjalnych, które są niezbędne dla ustalenia przyczyny uszkodzenia urządzenia, jednak powód nie powołał w sprawie żadnych innych wniosków dowodowych, przez co nie wypełnił obowiązku wynikającego z art. 6 k.c.

Powód utrzymywał, że skoro pozwany przyznał, że przyczyną awarii urządzenia jest uszkodzona sprężarka, to przyznał istnienie wady. Stanowisko to nie jest zasadne. Należy mieć przede wszystkim na uwadze, że powód zupełnie pominął fakt wskazania w protokole (zleceniu) naprawy, iż zakres uszkodzeń obejmuje także brudny skraplacz. Również świadkowie M. O. i S. G. zeznali, iż spalenie sprężarki szafy mroźniczej wynikało z zanieczyszczenia skraplacza i braku możliwości zasysania powietrza przez urządzenie. Wskazać należy, że obowiązek prawidłowego użytkowania urządzenia obciążał pozwanego jako kupującego, który w chwili uszkodzenia nim dysponował.

Podsumowując, z okoliczności sprawy wynika, że wada nie tkwiła w rzeczy, lecz rzecz uległa uszkodzeniu później, już w czasie użytkowania przez powoda i z winy leżącej po stronie powoda wynikającej z nieprawidłowości użytkowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji wyroku.

Wobec okoliczności, że powód przegrał proces w całości zastosowanie znajduje – w zakresie kosztów procesu – art. 98 k.p.c., z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje pozwanemu albowiem jego pełnomocnik procesowy będący

radcą prawnym zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Na koszty celowego dochodzenia praw składały się w przedmiotowym postępowaniu opłata skarbową należna od dokumentu pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda będącego radcą prawnym. Koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda będącego radcą prawnym ustalono na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 tj). Zgodnie z tym przepisem stawka wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 180,00 zł. Do kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony zalicza się również opłatę skarbową w kwocie 17,00 zł uiszczoną od dokumentu pełnomocnictwa, co zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03, OSNC 2003/12/161. Łącznie pozwany poniósł niezbędne koszty procesu (w rozumieniu art. 98 k.p.c.) w wysokości 197,00,00 zł i taką kwotę z tego tytułu powód obowiązany jest je zwrócić, o czym orzeczono w pkt II wyroku.